

**KES
ON
MAUD
DIXON?**

Alexandra Andrews

Inglise keelest tõlkinud

Martin Leis

Originaali tiitel:
Alexandra Andrews
„Who is Maud Dixon?“
Little, Brown and Company / Hachette Book Group, 2021

Tekst © Alexandra Andrews Beha, 2021

Eestikeelne tõlge © Martin Leis ja kirjastus Tänapäev, 2021
Toimetanud Karolin Kaivoja
Kujundanud Margit Randmäe

ISBN 978-9916-17-002-1

Trükitud AS Pakett trükikojas

www.tnp.ee

Pühendus

Chrisile

*Fantaasiatega toitsime me südant,
mis nüüd kalgiks kasvand hoole peal.*

W. B. Yeats,
„The Stare’s Nest by My Window”

PROLOOG

Semat, Maroko

„Madam Weel-cock?“
Tema vasak laug liigatas ja avanenud prakku voogas soe kollane valgus. Ta vaatevälja eest lipsas läbi udune valge kogu. Ta pani silma kinni.

„Madam Weel-cock?“

Kuskilt kostis kimedat piiksumist. Seekord sundis ta end avama mõlemat silma. Ta lamas ebamugaval voodil, mida ääristas kaks määndunud kardinat.

„Madam Weel-cock?“

Ta pööras kangelt pead. Voodi juurde tõmmatud toolil istus sõjaväemundrit meenutavas vormirõivas mees, kes oli nõjatunud reitele ja jälgis teda tähelepanelikult. Mehe näojooned olid ümarad ja tundusid plastist nagu nukul. Mees ei naeratanud.

„Madam Weel-cock,“ ütles mees neljandat korda.

„Helen?“ küsis ta katkendliku häälega.

„Helen.“ Mees noogutas. „Kas te teate, kus te olete?“

Ta vaatas ringi. „Haiglas?“

„Just nimelt. Teil oli metsik öö.“

„Metsik öö?“

„Väga metsik öö.“

Ta tõi tahtmatult kuuldavale lühikese naerupahvaku. Mees kortsutas kulmu, olles silmanähtavalt häiritud. Siis sihises vasakpoolne kardin kõrvale. Nad mõlemad pöörasid pead. Nende juurde astus valge pearätiku ja valge jakiga naine. Õde? Naine kummardus voodi kohale ja naeratas soojalt. Ta ütles midagi võõras keeles ja tõmbas õhukese teki sirgeks.

Siis pöördus ta voodi kõrval istuva mehe poole ja ütles talle midagi teravamal toonil. Mees tõusis püsti, peopesad rahunõlmiseks ees. Mees naeratas külmalt ja lükkas kardina kõrvale. Ta oli läinud.

Voodis lebav noor naine pöördus õe poole, kuid toogi oli lahkumas.

„Oodake,“ hõikas ta kähedalt. Õde kas ei kuulnud või ei teinud kuulma.

Ta oli üks.

Ta pilk peatus lael. See oli pruune veeplekke täis. Ta püüdis ennast istuli ajada, aga teda takistas kipslahas vasaku randme ümber. Siis märkas ta, et tal valutab. Igalt poolt.

Ta vaatas uuesti tühja tooli, milles mees oli istunud. Mees oli nimetanud teda madam Weel-cockiks. See infokild tundus oluline, kuid ta ei suutnud paigutada seda mingisugusesse tähenduslikku konteksti. Ta sulges jälle silmad.

Mõne hetke pärast – või vahest oli kulunud mitu tundi – avanesid kardinad uuesti. Õde tuli tagasi koos uue mehega.

„Madam Wilcox,“ ütles mees. „Mul on hea meel, et te ärkvel olete.“ Ta rääkis inglise keelt täpsemalt kui enamik emakeelena kõnelejaid, kõik silbid olid üksteisest selgelt eristatud. „Mina olen

dr Tazi. Ma olin valves, kui te möödunud ööl saabusite; teil oli kaks murdunud roiet, randmemurd, verevalumid näos ja rindkerel. Mulle öeldi, et olite sattunud autoavariisse. Näeme sageli, kuidas turvapadjad põhjustavad selliseid vigastusi. Teil vedas, et need ei ole hullemad.“

Õde, kes oleks nagu märguannet oodanud, ulatas papptopsis oleva vee ja purihambasuuruse valge tableti.

„Hüdrokodoon. Valu vastu,“ ütles arst. „Tulen pärastlõunal uuesti, et teie seisundit hinnata, aga ma ei näe põhjust hoida teid sees kauem kui homseni. Seni peaksite puhkama, madam Wilcox.“ Ta lahkus ja valges kitlis õde järgnes talle nagu loor.

Madam Wilcox. Ta kordas hääletult seda nime. Helen.

Siis taandus valgus ja saabus uni.

ESIMENE

OSA

1.

Kaks noort naist ronid mööda kitsast treppi naeru ja muusika suunas. Florence Darrow, kes läks ees, vedas kätt mööda veripunast seinat.

„See, et kirjastuse pidusid siin peetakse, tundub kuidagi täiesti vale,“ ütles ta.

Mõlemad naised töötasid Forrester Booksi toimetuses assistentidena ja sel õhtul oli firma jõulupidu, mis toimus igal aastal The Library nimelise hämara baari ülemisel korrusel. Baari teema oli kirjanduslik kitš.

„See oleks nagu ÜRO tippkohtumine EPCOTi teemapargis.“

„Absoluutselt,“ nõustus Lucy Gund vaikselt häälel. Tema kleit oli trepist ronides sukkepükste külge nakkunud ja nüüd oli see tal üleval reite ümber krussis.

Nad jõudsid trepimademele ja astusid sisse, et olukorrale pilku peale heita. Pidul oli alanud ainult pool tundi tagasi, aga inimsummast kerkis juba lärmakat kõnekõma, mis rippus rahvamassi kohal nagu sudu. Ligi sada inimest – osa neist kolleegid, paljud aga mitte – oli koondunud tihedatesse kobaratesse. Florence ei tahtnud liiga vara saabuda, aga nüüd soovis ta, et nad oleksid

jõudnud otsida endale ühe nurgakese, kus maha istuda. Naised käisid silmadega üle ruumi, lootes näha tuttavlikke nägusid, kellele läheneda. Nad ei leidnud ühtegi.

„Üks jook kõigepealt?“ pakkus Florence. Lucy noogutas.

Nad olid alustanud Forresteris ühel ajal ligi kaks aastat tagasi ja Lucy oli kohe kinkinud Florence'ile oma tingimusteta truuduse.

Teoorias oli Lucy täpselt selline sõber, keda Florence oli lootnud New Yorgis leida. Lucy oli üles kasvanud Amherstis, kus tema mõlemad vanemad olid kolledži inglise keele osakonna õppejõud. Tema isa kirjutas üldtunnustatud Nathaniel Hawthorne'i biograafia. Pärast linna kolimist oli Florence veetnud oma esimese tänapüha nende juures; ta avastas rõõmuga, et nende vana raamatutest tulvil maja asus Emily Dickinsoni majaga samal tänaval. See oli seda sorti intellektuaalne idüll, milles Florence oli ise alati tahtnud üles kasvada. See oli kõike seda, mida tema ema kitsuke korter Port Orange'is ei olnud.

Praktikas aga puudus Lucys see enesekindel sügavameelsus, mis Florence'i arvates niisuguse lapsepõlvega loomuldasa kaasne- ma pidi. Ta oli kohutavalt arglik ja mõnikord kahtlustas Florence, et Lucyle oli tema ema öelnud, et kui ta leiab New Yorgis üheainsa sõbra, siis sellest piisab. Florence oli olnud esimene inimene, keda Lucy Forresteris kohtas.

Firma laiemasse sotsiaalsesse võrgustikku ei oldud neid õieti vastu võetud – peamiselt seetõttu, et Lucy ei olnud seda üritanud ja Florence'il ei olnud see õnnestunud. Et Florence oli ühtlasi katkestanud suhted oma vanade Florida sõpradega – ta mõtles minevikust kui gangrenoosset jäsemest, mis tuleb terviku säilitamise nimel ohverdada – oli Lucy sisuliselt tema ainuke sõber.